

На 1869, Папа-та, като ся надяваше да възползова свое-то властолюбіе отъ глупоста и невѣжество-то на чловѣци-тѣ, свика въ Римъ вселенски съборъ отъ сички-тѣ епископи и священници по свѣта, съ цѣль да го прогласятъ за непогрѣшимъ. Дяковскій епископъ трѣбаше и той да отиде на този съборъ. Той го счете даже като своя свята длъжностъ да отиде и да протестира противъ това антихристіанско домогваніе на римско-то духовенство. Естествено бѣше за единъ чловѣкъ, кой-то живѣяше само за да распространява образование-то и ученіе-то между единородци-тѣ си, да издигне гласа си противъ старанія-та на Іезуити-тѣ да обковатъ христіанскія духъ въ вериги-тѣ, отъ които той на скоро ся бѣше освободилъ; естествено бѣше щото една толкозъ чиста христіанска душа да ся въспротиви на хора, кои-то унизяваха христіанска-та вяра като ъ употребяваха за свои-тѣ свѣтски користи. „Обвинявамъ Іезуити-тѣ“, каза Штросмайеръ въ едно отъ слова-та си „обвинявамъ Іезуити-тѣ че развалили и изопачили духа, ученіе-то и преданія-та чърковни.“ Партія-та на Іезуити-тѣ въ Римъ бѣше безбройна, защото безбройни бяха онези священници кои-то очакваха огъ новія догматъ на *непогрѣшимостта* пълна власть за духовенство-то надъ граждани-тѣ; споредъ това Штросмайеръ можеше сичко да пострада отъ хора кои-то още до преди сто години горяха живи либерални-тѣ мѣжіе, кои-то имъ падаха въ рѣще-тѣ; но боили ся отъ смъртъ единъ Штросмайеръ? Въ състояніе ли сѣ най-страшни-тѣ мѣжкі да потѣпчатъ съвѣсть-та на единъ толкозъ ревностенъ истиннолюбецъ? „Трѣба да желаемъ, каза той въ друго едно слово въ събраніе-то, трѣба да желаемъ щото сѣдалище-то на върховна-та власть на чърква-та да